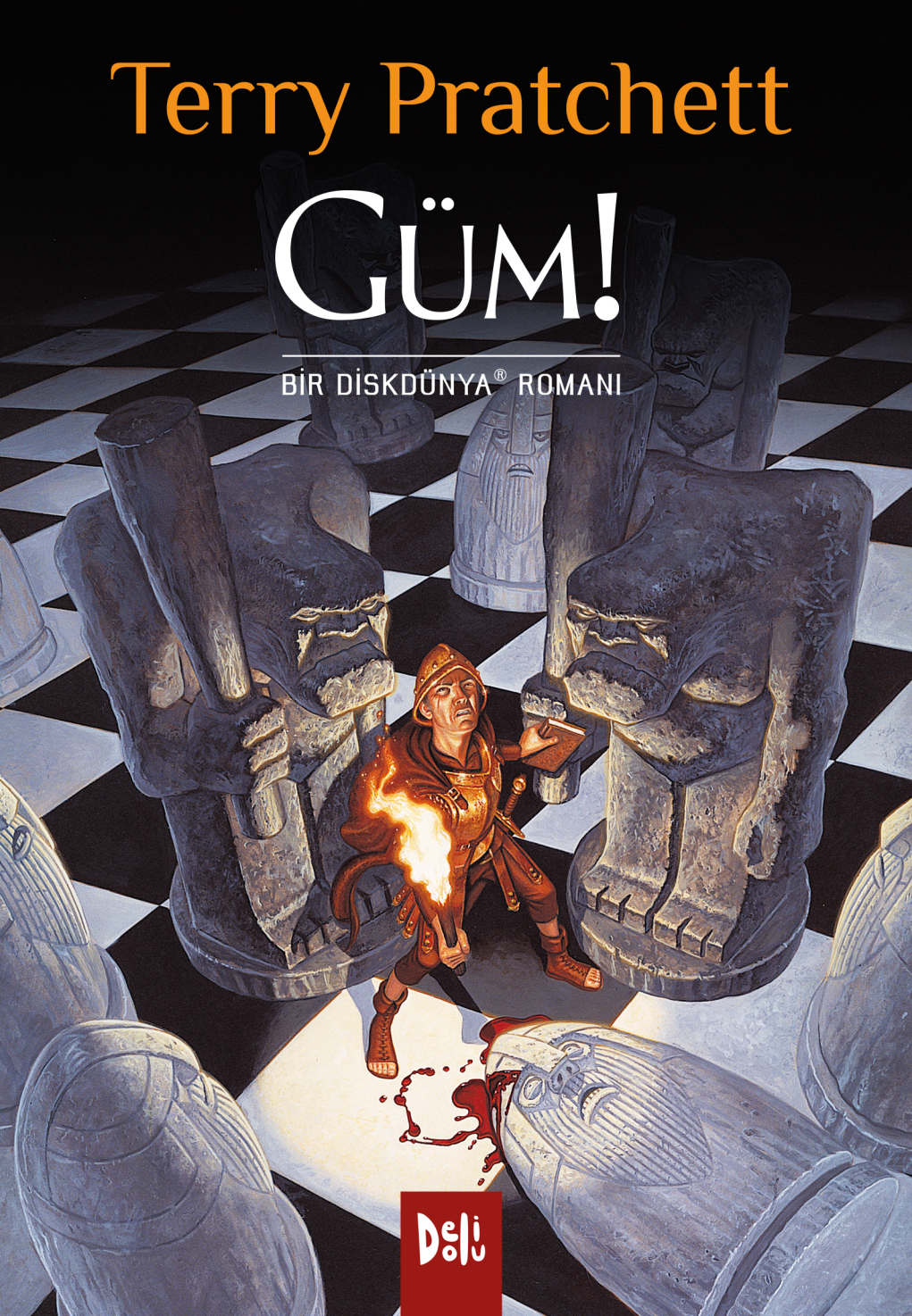

Terry Pratchett

GÜM!

BİR DISKÜNYA® ROMANI

Delü

“Dürüst bir insan için siyaset, tuzaklarla dolu iştir.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 100 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöret ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

GÜM!

© 2022, **Tudem Yayın Grubu**
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2005, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 2004 yılında, İngiltere’de *Thud!* adıyla Transworld Publishers’a ait Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Transworld Publishers, Penguin Random House şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Paul Kidby
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Temmuz 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-88-6
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Terry Pratchett

GÜM!

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 34

Delij

Tak, ilk olarak kendini yazdı.
Tak, ikinci olarak Kanunları yazdı.
Tak, üçüncü olarak Dünyayı yazdı.
Tak, dördüncü olarak bir mağara yazdı.
Tak, beşinci olarak bir *geod*; yani içi kristal, dışı taş bir yumurta yazdı.

Mağaranın ağzındaki alacakaranlıkta yumurta çatladı ve Kardeşler doğdu.

İlk Kardeş ışığa doğru yürüdü ve açık gökyüzünün altında durdu. Bu yüzden, fazla uzun boylu oldu. O, ilk İnsandı. Hiçbir Kanun bulamadı. Ve aydınlandı.

İkinci Kardeş karanlığa doğru yürüdü ve taştan bir çatının altında durdu. Bu yüzden, tam da doğru boya geldi. O ise ilk Cüceydi. Tak'ın yazdığı Kanunları buldu ve karardı.

...

Lâkin Tak'ın canlı özünün bir kısmı taş yumurtanın parçalarında kısıp kalmıştı ve o, ilk trol oldu; çağrılmayan ve istenmeyen, ruhsuz ve amaçsız, öğrenme yeteneğinden ve kavrayıştan yoksun bir varlık olarak dünyada kol gezdi. O, ışıktan ve karanlıktan korkarak, hiçbir şey bilmeden, hiçbir şey öğrenmeden, hiçbir şey yaratmadan, hiçbir şey olmadan, hâlen alacakaranlıkta dolaşmaktadır.

– 'Gd Tak 'Gar, yani Tak'ın Yazdığı Şeyler'den alıntı.
Çeviren: Prof. W.W.W. Wildblood, Görünmez Üniversite
Yayımları. Ederi: 8 AM\$.
(Not: Orijinalinde, alıntılanan metnin son paragrafı çok
daha sonra eklenmiş görünmektedir.)

Onu dađlan ezemezsin
Onu gneşlen durduramazsın
Onu çekiçlen kıramazsın
Onu ateşlen korkutamazsın
Onu başın üste kaldırırsan kalp
O, elmas

*– Ankh-Morpork pekmez madenlerinin en derin
düzeylerinde, bazalt bir levhaya kazınmış hlde bulunan
Trol piktogramlarının çevirisi. Ham pekmezle yazılan
yazıların 500 bin senelik olduğu tahmin edilmektedir.*

Güm...

Bu, kalın sopa kafaya indiğinde çıkan sestir. Beden irkildi ve geriye doğru yıkıldı.

Görülmeden, işitilmeden oldu bitti: kusursuz bir son, kusursuz bir çözüm, kusursuz bir hikâye.

Ama cücelerin hep dediği gibi, bir yerde sorun çıkmışsa orada mutlaka bir trol vardır.

Trol, görmüştü.

Kusursuz bir gün olarak başlamıştı. Az sonra kusurlu bir güne dönüşecekti, Vimes biliyordu ama birkaç dakikalığına, dönüşmeyecekmiş gibi davranabilirdi.

Tıraş oldu. Bu onun gündelik meydan okumasıydı; onun... eh, sade vatandaş olduğunu doğrulayan bir eylemdi.

Evet, tıraşını bir *malikânede* oluyordu ve tıraş olurken de uşağı ona *Times*'tan haberler okuyordu ama bunlar yalnızca... ayrıntıydı. Aynada kendisine bakan yine de sade vatandaş Sam Vimes'ti. Aynada Ankh Dükü'nü gördüğü gün, kötü bir gün olacaktı. "Dük" yalnızca iş tanımıydı, hepsi bundan ibaretti.

“Haberlerin çoğu, süregelen... cüce meselesi hakkında efendim,” dedi Willikins, Vimes burnunun altındaki zorlu kısımla uğraşırken. Hâlâ büyükbabasının gırtlak kesen usturasını kullanıyordu. Bu da gerçeklikle bir başka bağıydı. Dahası, çeliği bugünlerde bulabildiğiniz çelikten çok daha iyiydi. Modern ıvır zıvıra tuhaf bir eğilim duyan Sybil şu yeni tıraş aletlerinden satın almasını öneriyordu ikide bir. Hani şu, kendi makası olan ve kesme işini çabucak yapıp bitiren küçük, sihirli, cinli cihazlardan. Ama Vimes direniyordu. Biri yüzünde çelik dolaştıracaksa o kişi kendisi olmalıydı.

“Koom Vadisi, Koom Vadisi...” diye mırıldandı aynadaki yansımasına. “Yeni bir şey var mı?”

“Pek yok efendim,” dedi Willikins, birinci sayfaya dönerek. “Grag Butparalayan’ın konuşmasına dair bir haber var. Daha sonra karışıklık yaşanmış, öyle yazıyor. Pek çok cüce ve trol yaralanmış. Cemiyet liderleri sükûnet çağrısı yapmış.”

Vimes usturadaki köpükleri silkeledi. “Hah! Yapmışlardır emim... Söylesene Willikins, sen çocukken çok kavga ettin mi? Çete teye falan katıldın mı?”

“Batangemininmallarıbunlarcılar Sokak Kaba Çocukları çetesinden olma ayrıcalığına erişmiştim efendim,” dedi uşak.

“Cidden mi?” dedi Vimes. Gerçekten etkilenmişti. “Hatırladığım kadarıyla zorlu çocuklardı.”

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Willikins rahatça. “Halat Sokaklı gençlerle nerenin kimin bölgesi olduğu konusunda can sıkıcı münazaralar yaşadığımızda, yediğimden fazlasını atmış olmakla gurur duyuyorum. Silah olarak tercihen *hamal kancası* kullanıyorlardı hatırladığım kadarıyla.”

“Siz ne kullanıyordunuz?” dedi Vimes şaşkın şaşkın.

“Siperliğine keskinleştirilmiş madeni paralar dikilmiş şap-

kalar efendim. Zorlu zamanlarda her daim el altında bir silahtır efendim.”*

“Aman tanrılar be adam! Öyle bir şeyle insanın gözünü çıkarabilirsin.”

“Dikkatli kullanırsanız efendim, evet, çıkarabilirsiniz,” dedi Willikins, havluyu titizlikle katlayarak.

Şimdiyse çizgili pantolonun ve uşak ceketin içinde pasparlak ve tostombul, burada duruyorsun, diye düşündü Vimes, kulaklarının altını alırken. *Bense bir düküm. Devir nasıl da değişiyor...*

“Peki, ‘Hadi karışıklık çıkaralım!’ falan dendiğini duydun mu hiç?” dedi.

“Asla efendim,” dedi Willikins, gazeteyi tekrar eline alarak.

“Ben de. Yalnızca gazetelerde rastladığım bir şey demek ki...” Vimes kolundaki sargıya baktı. Yine de oldukça büyük bir karışıklık olmuştu. “Durumu şahsen kontrol altına aldığımдан bahsediyor mu?” dedi.

“Hayır efendim. Ama sokakta toplanan rakip hizipleri birbirine yaklaştırmamak adına Bekçi Teşkilatı’nın yığıtçe çabaladığını söylüyor.”

“‘Yığıtçe’ demişler mi gerçekten?” dedi Vimes.

“Kesinlikle öyle yazıyor efendim.”

“Eh, güzel,” diye kabullendi Vimes aksi aksi. “İki subayın Halk Hastanesi’ne götürülmesi gerektiği ve bir tanesinin feci yaralandığı yazıyor mu peki?”

“Anlaşılmaz bir şekilde, yazmıyor efendim,” dedi uşak.

“Hah... Onlardan ne beklenir zaten... Neyse, devam et.”

Willikins uşaksı bir öksürükle öksürdü. “Şimdi okuyacağım haber için usturayı indirmek isteyebilirsiniz efendim. Geçen

---

* Yirminci yüzyılın başlarında Birmingham’da ün salan sokak çetesi Peaky Blinders üyelerinin de siperliğine jiletler yerleştirilmiş şapkalar taktıkları söylenirdi. [E.N.]

haftaki küçük kesik yüzünden başım hamımfendiyle derde girdi zaten.”

Vimes aynadaki yansımasının iç çekmesini izledi ve usturayı indirdi. “Pekâlâ Willikins. En kötüsünü söyle bana.”

Arkasında, gazete profesyonel bir biçimde hışırdatıldı. “Üçüncü sayfadaki manşet şöyle efendim: ‘Bekçi Teşkilatı’nda Vampir Subay?’” dedi uşak ve dikkatle geri adım attı.

“Lanet olsun! Kim söyledi onlara?”

“Gerçekten bilemiyorum efendim. Burada, sizin Bekçi Teşkilatı’nda vampir istemediğiniz ama bugün yine de bir aday ile görüşeceğiniz yazıyor. Bu konuda hararetle bir tartışmanın sürdüğü yazıyor.”

“Sekizinci sayfayı çevir lütfen,” dedi Vimes. Arkasında gazete yine hışırdadı. “Evet? Aptal siyasi karikatürlerini genelde oraya koyuyorlar, değil mi?”

“Usturayı *indirdiniz*, değil mi efendim?” dedi Willikins.

“Evet!”

“Lavabodan da uzaklaşsanız iyi olabilir belki efendim.”

“Yalnızca *bir* kişiyim, değil mi?” dedi Vimes sertçe.

“Kesinlikle efendim. Karikatürde ufak tefek, tedirgin bir vampir var. Sizin, bu şekilde ifade etmeme izin verilirse *gerçek hâlinizden daha büyük* çiziminiz ise masanıza yaslanmış ve sağ elinde tahta bir kazık tutuyor. Altındaki yazı şöyle: ‘Nöbet bölgesine kazık çakmakta iyi misindir?’ Bu şekilde efendim, komik bir sözcük oyunu yapmışlar; bir yandan standart polis prosedürlerine atıfta bulunurken bir yandan da...”

“Evet, zor da olsa anlayabildim,” dedi Vimes bıkkınlıkla. “Bir koşu gidip, Sybil fırsat bulamadan karikatürün orijinalini satın alırmısın? Ne zaman benim karikatürümü yayımlasalar Sybil orijinalini alıp kütüphaneye asıyor!”

“Bay, ee... Fizz, sizi çok iyi benzetmiş efendim,” diye kabullendi uşak. “Ve ne yazık ki hanımefendi *onun* adına, *Times*’ın ofisine gitmemi çoktan emretti.”

Vimes inledi.

“Dahası efendim,” diye devam etti Willikins, “hanımefendi size, saat tam on birde kendisi ve Küçük Sam ile, Sör Joshua’nın stüdyosunda buluşacağınızı hatırlatmamı istedi efendim. Sör Joshua’nın yaptığı resim önemli bir aşamaya gelmiş anladığım kadarıyla.”

“Ama ben...”

“Çok açık konuştu efendim. ‘Bir bekçi kumandanı bile kendisine zaman ayıramıyorsa kim ayrabilir ki?’ dedi.”

1802 senesinde bugün, ünlü ressam Methodia Rascal gecenin bir yarısı uyandı; çünkü komodininin çekmecesinden savaş gürültüleri geliyordu.

Yine.

Küçük bir ışık, mahzeni aydınla... Daha doğrusu, karanlığa farklı dokular kazandırdı ve gölgeleri daha koyu gölgelerden ayrıştırdı.

Şekiller hemen hiç seçilemiyordu. Kimin konuştuğunu anlamak normal gözlerle imkânsızdı:

“Bundan bahsedilmeyecek, anladınız mı?”

“Bahsedilmeyecek mi? Adam *öldü!*”

“Sadece *cüceleri* ilgilendiren bir mesele bu! Şehir Bekçileri’nin kulağına gitmeyecek! Burada onlara yer yok! Onları burada, aşağıda isteyen var mı aramızda?”

“Cüce subayları da var ama...”

“Hah! Onlar *d’rkza!* Güneşte çok fazla zaman geçirmişler! Artık kısa boylu *insan* sayılırlar. Cücece düşünürler mi? Üstelik Vimes

kazar da kazar, kanun adını verdikleri aptal çaputları ve paçavraları sallar tepemizde. Böyle bir ihlale neden izin verelim? Dahası, çok da büyük bir gizem sayılmaz, değil mi? Böyle bir şeyi ancak bir trol yapmış olabilir. Anlaştık mı? *Anlaştık mı dedim!*”

“Evet, böyle oldu,” dedi bir şekil. Sesi ince ve yaşlıydı. Aslında kararsızdı da.

“Kesinlikle. Bu bir trolün işi,” dedi bir başka ses. İlk sesin ikiziydi neredeyse ama biraz daha kendinden emindi.

Pompaların daimi gürültüsü, takip eden sessizliğin altını çizdi.

“Evet, ancak bir trolün işi,” dedi ilk ses. “Hem, her suçun ardında bir trol bulabileceğiniz söylenmez mi?”

Kumandan Sam Vimes geldiğinde Pseudopolis Bekçi Karakolu'nun önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı. O âna dek güzel, güneşli bir sabah olmuştu. Şimdi hâlâ güneşliydi ama eskisi kadar güzel değildi.

Kalabalık pankartlar taşıyordu. “Kan emiciler dışarı!!!” diye okudu Vimes. “Sivri dişlere hayır!” Kalabalıktaki yüzler donuk, yarı korkulu bir meydan okumayla ona döndü.

Vimes kendi kendine ama başkaları tarafından işitilme sınırında, kötü bir sözcük salladı.

Times'ın ikonografçısı Otto Chriek, elinde bir şemsiye, surat asarak duruyordu. Vimes'ı fark etti ve ayaklarını sürüye sürüye yanına gitti.

“Burada olmakta ne çıkarın var Otto?” dedi Vimes. “Güzel bir ayaklanmanın resmini çekmeye mi geldin?”

“*Hyaber* bu, Kumandan,” dedi Otto, aşırı parlak ayakkabılarına bakarak.

“Kim tüyo verdi?”

“Byen yalnızca ryesim çekerim Kumandan,” dedi Otto incinmiş bir ifadeyle başını kaldırarak. “Hem, byilsem de size söyleyemezdim, çünkü Basın Özgürlüğü diye byir şey var.”

“Ateşe körükle gitme özgürlüğü demek istiyorsun yani?” dedi Vimes.

“Özgürlük böyle byir şey işte,” dedi Otto. “Hoş olacağımyı kyimse söylemedi.”

“Ama... Eh, sen de vampirsin!” dedi Vimes, elini protestoculara doğru sallayarak. “Bunların talepleri *senin* hoşuna gidiyor mu?”

“Yine de *hyaber* bu Kumandan,” dedi Otto uysal uysal.

Vimes kalabalıktakilere dik dik baktı. Çoğunluğu insandı. Bir tane de trol vardı ama muhtemelen sırf prensip gereği, karışacak bir olay olduğu için gelmişti; ne de olsa bir vampirin bir trolü işe koşabilmek için taş matkabına ve bol bol sabra ihtiyacı olurdu. Yine de durumun bir avantajı vardı, eğer iyi bir şey sayılabilirse: Bu küçük gösteri, halkın Koom Vadisi’ni unutmasını sağlamıştı.

“Senden rahatsız olmamaları tuhaf Otto,” dedi Vimes, birazcık sakinleşerek.

“Eh, byen ryesmî görevli değilim,” dedi Otto. “Kılıcım ve rozetim yok. Onları tehdit etmiyorum. Byen bir emekçiyim yalnızca. Onlar bana *gyülüyor* zyaten.”

Vimes vampire bakakaldı. Daha önce bunu hiç düşünmemişti ama... evet. Onca alet edevatı taşımak için kullandığı kırmızı astarlı siyah opera pelerini, parlak siyah ayakkabıları, alnında V şeklini alan saçları ve en önemlisi, kiminle konuştuğuna bağlı olarak kuvvetlenen veya zayıflayan saçma sapan aksarıyla ufak tefek titiz Otto, tehditkâr görünmüyordu. Komik görünüyordu. Bir soyтары, bir müzikhol vampiriydi. *Aslında* komik duruma düşenin karşı taraf olduğu ise Vimes’in aklına hiç gelmemişti. *Onları güldürürsen senden korkmazlar.*

Otto'ya baş selamı verip içeri girdi. Çavuş Neşeli Dibiküçük, aşırı yüksek karşılama masasının ardında –bir kutunun üzerinde– dikiliyordu. Rütbe şeritleri kol yenlerinde yepyeni ve pasparlak. Vimes, kutu konusunda bir şey yapmayı aklına yazdı. Cüce bekçilerden bazıları kutu kullanmak zorunda kalmalarına bozulmaya başlamıştı.

“Dışarıya birkaç kişi dikmek iyi bir fikir olabilir Neşeli,” dedi. “Kışkırtıcı olsun diye değil; halka asayişi *bizim* sağladığımızı hatırlatmak için yalnızca.”

“Buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum Bay Vimes,” dedi cüce.

“Teşkilat'ın ilk vampir bekçisinin protestocuların saldırısına uğramasını *Times*'ta görmek istemiyorum onb... çavuş,” dedi Vimes sertçe.

“Ben de istemeyeceğinizi düşünmüştüm efendim,” dedi Neşeli. “Bu yüzden onu getirmesini Çavuş Angua'dan rica ettim. Yarım saat önce arka kapıdan girdiler. Angua ona binayı gezdiriyor. Samırım soyunma odasındalar.”

“Angua'dan mı istedin?” dedi Vimes içi burkularak.

“Evet efendim?” dedi Neşeli aniden endişeye kapılarak. “Şey... bir sorun mu var?”

Vimes ona bakakaldı.

Neşeli iyi, *düzenli bir bekçi*, diye düşündü. *Keşke onun gibi iki bekçim daha olsa. Ve tanrılar biliyor ya terfiyi hak etmişti. Ama,* diye hatırlattı kendi kendine, *o da Überwaldli değil mi? Vampirlerle kurtinsanlar arasındaki meseleyi bilmiyor mu sanki? Belki de benim hatam. Onlara bekçilerin yalnızca bekçi olduğunu ben söylüyorum.*

“Ah, hayır,” dedi. “Yok muhtemelen.”

Bir vampir ile bir kurtinsan aynı odada, diye düşündü, ofisine

giden merdivenleri tırmanırken. *Eh, idare etmeleri gerekecek. Ve bu, sorunlarımızın yalnızca ilki olacak.*

“Bay Pessimall’ı da sorgu odasına götürdüm.”

Vimes merdivenin ortasında durdu.

“Pessimall?” dedi.

“Hükümet müfettişi, efendim?” dedi Neşeli. “Dün bana söylediginiz?”

Ah evet, diye düşündü Vimes. Bu da sorunlarımızın ikincisi.

Siyasetti asıl mesele. Vimes siyaset yapmayı asla beceremiyordu; dürüst bir insan için siyaset, tuzaklarla dolu işti. Bu mesele de geçen hafta, Lord Vetinari’nin odasında, olağan günlük toplantı esnasında düşmüştü kucağına...

“Ah, Vimes,” demişti Vetinari, Vimes içeri girerken. “Gelmen büyük nezaket. Ne güzel bir gün, değil mi?”

Şimdiye dek öyleydi, diye düşündü Vimes, odadaki diğer iki kişiyi fark edince.

“Benimle mi görüşmek istemiştiniz efendim?” dedi tekrar Vetinari’ye dönerek. “Ayrımcılık Karşıtı Silikon Birliğı, Su Sokak’ta yürüyüş düzenledi ve trafik ta Enaz Kapı’ya kadar tıkan...”

“Eminim bekleyebilir Kumandan.”

“Evet efendim. Sorun da bu efendim. Şu anda yaptığı şey bu: beklemek.”

Vetinari elini gevşekçe salladı. “Ama sokağı tıkayan yüklü arabalar, Vimes, ilerleme işaretidir,” diye bildirdi.

“Yalnızca *mecazen* efendim,” dedi Vimes.

“Yine de adamların ilgilenebilir eminim,” dedi Vetinari, başını boş bir sandalyeye doğru sallayarak. “Artık bir sürü adamın var. Ne masraf... Lütfen otur Kumandan. Bay John Smith’i tanıyor musun?”

Terry Pratchett

GÜM!

Vimes, darttan daha karmaşık hiçbir oyunu sevmiyordu. Özellikle satranç, sinirlerini feci bozuyordu. Şahlar hiçbir şey yapmadan rahat rahat otururken piyonların gidip başka piyonları katletmesi falan delirtiyordu onu. Hâlbuki piyonlar birleşseler, hatta belki kaleleri de ikna etseler, bir düzine hamlede tüm tahtada cumhuriyet ilan edildirdi...

Hayat kimilerine göre oyunlardan, kimilerine göre yalanlardan ibaret. Kimileri ise bu ikisinin aynı şey olduğunu düşünür. Fakat her şeye rağmen tahtada her zaman iki taraf bulunur ve bu iki taraf Troller ile Cüceler gibi can düşmanıysa savaşın gürültüsü uzaklardan duyulur.

Oysa eski düşmanlıkların dibinde yatan elmas gibi gerçekler, kendilerini yeraltından çıkaracak suyu elbette bulur...

Diskdünya'nın otuz dördüncü kitabı *Güm!*, kan davaları binlerce yıl önceye dayanan iki kadim toplumun, din ve siyaset uğruna gerçekleri karartan otoritelere başkaldırışını anlatan, taş gibi bir roman.

📍 DiskDunyaTurkiye 📱 diskdunya_tr 📷 diskdunya

Delidolu

delidolu.com.tr

📍 📱 📷 @delidolukitap

📍 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-88-6

9 786257 314886